

**Toen winter
zomer werd**

EMILY HENRY

Toen winter
zomer werd

Uit het Engels vertaald door
Carla Hazewindus-Schipper,
Anna Post Uiterweer en
Ellis Post Uiterweer

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440219

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Overamstel uitgevers bv

Copyright © 2020 Emily Henry

Oorspronkelijke titel: *Beach Read*

Vertaling uit het Engels: Carla Hazewindus-Schipper, Anna Post Uiterweer en Ellis Post Uiterweer, 2020

Oorspronkelijk uitgegeven door:

Berkley, een imprint van Penguin Random House LLC, 2020

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Het huis

Ik heb een cruciaal gebrek.

Ik denk graag dat we allemaal wel zo'n gebrek hebben. Dat maakt het makkelijker om te schrijven. Ik bouw mijn heldinnen en helden op rondom dit zelfsaboterende gebrek en laat alles op dit ene karaktertrekje aankomen; een eigenschap die ze zich uit zelfbescherming hebben aangeleerd en nu niet meer kunnen laten gaan, zelfs als het geen enkel nut meer dient.

Stel dat je bijvoorbeeld als kind weinig controle over je eigen leven had. Dus om teleurstellingen te voorkomen vroeg je jezelf nooit af wat je echt wilde. En dat werkte heel lang. Maar plotseling realiseer je je dat je nooit hebt gekregen wat je niet wist dat je wilde en zit je midden in een midlifecrisis met een koffertje vol geld en een man genaamd Stan in je kofferbak.

Misschien is je cruciale gebrek wel dat je nooit richting aangeeft.

Of misschien ben je wel een hopeloos romantische ziel, net als ik. Je blijft jezelf een verhaal vertellen. Het verhaal van jouw leven,

met een melodramatische soundtrack en gouden lichtjes die door de autoraampjes dansen.

Ik begon mijn verhaal toen ik twaalf was. Mijn ouders kwamen me het nieuws vertellen. Mijn moeder had net haar diagnose gekregen, verdachte cellen in haar linkerborst, en vertelde me dat ik me geen zorgen hoefde te maken. Ze vertelde het me zo vaak dat ik bang was huisarrest te krijgen als ze me wél zorgen zou zien maken. Mijn moeder was praktisch ingesteld, ze lachte veel, bleef optimistisch. Ze maakte zich geen zorgen. Toch zag ik aan haar dat ze doodsbang was, net als ik trouwens. Ik zat verstijfd van angst op de bank en wist niet wat ik moest zeggen zonder alles nog erger te maken.

Maar toen deed mijn boekennerd van een vader iets onverwachts. Hij stond op en pakte ons bij de hand – een van mijn moeder en een van mij – en zei: ‘Weet je hoe we ons beter kunnen voelen? Door te gaan dansen!’

Er waren geen clubs in onze buitenwijk. We hadden hier alleen een nogal matig biefstuk-restaurant waar op vrijdagavond een coverband optrad, maar mijn moeder straalde alsof mijn vader net had voorgesteld met een privévliegtuig naar de Copacabana te vliegen.

Ze droeg haar botergele jurk en metalen oorbellen die glinsterden als ze zich bewoog. Mijn vader bestelde twintig jaar oude Schotse whisky voor hen en voor mij een Shirley Temple, en alle drie dansten en draaiden we totdat we duizelig waren. We lachten en struikelden over onze benen en mijn normaal gesproken altijd gereserveerde vader zette ineens 'Brown Eyed Girl' in, alsof niet alle ogen op ons gericht waren.

En toen stapten we uitgeput de auto in en reden we door de stille nacht terug naar huis. Mijn ouders hielden tussen de stoelen in elkaars hand vast, en ik drukte mijn hoofd tegen het raampje en keek naar de lichtjes van de straatlantaarns waar we langs raasden. Het komt goed, dacht ik. Alles komt altijd weer goed.

Op dat moment realiseerde ik me dat hoe erg de situatie ook is, de liefde je altijd kan meeslepen om te gaan dansen, gelach de pijn weg kan nemen en schoonheid gaten in je angst kan slaan. Ik besloot dat mijn leven vol met die drie zaken moest komen. Niet alleen voor mezelf, maar ook voor mijn moeder en iedereen om mij heen.

Er zou een doel zijn. Er zou schoonheid

zijn. Er zou kaarslicht en zachte muziek van Fleetwood Mac op de achtergrond zijn.

Wat ik wil zeggen, is dat ik mezelf een mooi verhaal over mijn leven vertelde, over het lot en hoe alles altijd op zijn pootjes terechtkomt, en op mijn achtentwintigste was mijn verhaal perfect.

Perfecte (kankervrije) ouders die een paar keer per week belden, licht dronken van de wijn en van elkaar. Perfecte (spontane, meertalige, bijna twee meter lange) vriend die op de Spoedeisende Hulp werkte en wist hoe je coq au vin moet maken. Perfect verweerd appartement. Perfecte baan als schrijfster van romantische verhalen voor Sandy Lowe Books, geïnspireerd door de perfecte ouders en vriend.

Het perfecte leven.

Maar het was slechts een verhaal, en zodra de inconsistenties boven kwamen drijven, stortte alles in. Zo gaat dat met verhalen.

Nu, op mijn negenentwintigste, was ik doodongelukkig, straatarm, bijna dakloos, heel erg single en op weg naar een prachtig huis bij een meer waar ik een schijthekel aan had. Ik had er niets meer aan om mijn leven te romaniseren, maar mijn cruciale gebrek zat nog achter het stuur van mijn gedeukte Kia Soul en

vertelde me precies wat er gebeurde:

January Andrews keek uit het raampje van haar auto naar het woeste water dat tegen de schemerige kust spoelde. Ze probeerde zich ervan te overtuigen dat dit geen grote fout was.

Een fout was het zeker, maar ik kon niet anders. Je slaat geen gratis huisvesting af als je platzak bent.

Ik parkeerde mijn auto in de straat en bekeek de gevel van de enorme hut met de glanzende ramen en de sprookjesachtige veranda. Het ruige duingras danste in het warme briesje.

Ik vergeleek het adres op mijn gps met wat er op het kaartje van de sleutel stond geschreven. Dit was het inderdaad.

Even bleef ik tijd rekken, in de hoop dat er een meteoriet op me af raasde om me uit te schakelen voordat ik echt naar binnen moest. Vervolgens haalde ik diep adem, stapte de auto uit en trok mijn veel te volle koffer van de achterbank, samen met de doos vol flessen gin.

Ik veegde mijn donkere haar uit mijn ogen en keek op naar de korenbloemblauwe dakpannen en witte daktrim. *Doe alsof dit een Airbnb is.*

Onmiddellijk verzoon mijn hoofd een toepasselijke advertentie voor de Airbnb: *Charmant*

hutje bij het meer met drie slaapkamers en drie badkamers om je eraan te herinneren dat je vader een klootzak was en je hele leven een leugen is.

Ik liep bevend de treden op de grasachtige heuvel op terwijl ik het bloed in mijn oren hoorde gonzen als een brandblusser, in afwachting van het moment waarop de deur van die hel zou openen en de hele wereld onder mijn voeten zou verdwijnen.

Dat is al gebeurd. Vorig jaar. En je hebt het overleefd, dus dit lukt je ook.

Op de veranda spande mijn lichaam zich. Mijn gezicht tintelde, mijn maag keerde zich om, het zweet prikte in mijn nek. Ik hield de doos met gin tegen mijn heup geklemd zodat ik de sleutel in het slot kon steken, ergens nog in de hoop dat die klem zou komen te zitten. Dat dit gewoon een uitgebreide grap was die mijn vader na zijn dood met me uithaalde.

Of nog beter, dat hij helemaal niet dood was. Dat hij achter de bosjes vandaan zou springen en iets zou roepen als: ‘Hebbes! Je dacht toch niet echt dat ik een heel tweede leven had? Je geloofde toch niet echt dat ik een tweede huis had met een andere vrouw dan je moeder?’

De sleutel gleed zonder problemen in het

slot en de deur zwaaide naar binnen open.

Het huis was stil.

Het stak me. Dezelfde steek die ik voelde toen mijn moeder me belde over de beroerte en ze het me snikkend vertelde. *Hij is er niet meer, Janie.*

Geen vader. Niet hier. Nergens meer. En toen die tweede steek, toen het mes werd gedraaid. *De vader die jij kende heeft nooit bestaan.*

Ik heb hem nooit echt gehad. Net zoals ik nooit echt mijn ex Jacques heb gehad, of zijn coq au vin.

Het was maar een verhaal dat ik mezelf had verteld. Van nu af aan was het de naakte waarheid of helemaal niets. Ik beheerste me en liep naar binnen.

Mijn eerste ingeving was dat de naakte waarheid zo erg nog niet was. Het liefdesnestje van mijn vader had een open vloerplan: een woonkamer met een funky open keuken met blauwe tegels en een knusse ontbijthoek. De raamwand keek uit over een donker aangeslagen terras.

Als mijn moeder hier had gewoond, was alles roomkleurig en rustgevend neutraal van kleur geweest. Deze bohémienachtige kamer paste beter bij het huis waar ik met Jacques had gewoond dan bij mijn ouders. Ik voelde